

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. Б.С., 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б.С., I-ВИ ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Таня Мл. Т.а
като разгледа докладваното от Катя Н. Гердова Гражданско дело №
20211410100688 по описа за 2021 година

Постъпила е искова молба от ИЛ. ИВ. БР. с ЕГН ***** от с.Т., обл.В., ул."Г.Д. № 20, чрез пълномощника адв. Й.Д. от гр.САК, със съдебен адрес за призовки и съобщения гр.С., бул."К.А.Д.К. № 5, вх.в, ап.25 **против** ЗД „БУЛ ИНС“ АД ЕИК/БУЛСТАТ 831830482 със седалище и адрес на управление гр.С., ул."Д.Б." № 87, с която е поискал да се осъди ответника да му заплати исковата сума от **25 000,00 лв.** (Двадесет и пет хиляди лева) представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от ищеца ИЛ. ИВ. БР. **неимуществени вреди**, вследствие на ПТП от 30.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.04.2021г.(датата на постановеният отказ от ответното дружество) до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски.

С Определение 250/27.09.2021г. ищеца на основание чл.83,ал.2 от ГПК е освободен от заплащане на държавна такса и разноски по делото.

ИСКОВЕ с правно основание чл. 432 от КЗ, вр. чл.496 от КЗ и чл.380 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД, чл.52 от ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

В срока указан в разпоредбата на чл.131 от ГПК/л.64 от делото-погрешно изпратен в РС-Габрово/ ответника е депозирал писмен отговор във връзка с предявената искова молба, като е оспорил предявените от ищеца искове по съображенията изложени в него.

Направил е възражение за съпричиняване на основание чл.51,ал.2 от ЗЗД.

Поискал задаване въпроси към вещите лица по САТЕ и СМЕ, както и разпит на свидетеля СТ. ПЛ. СТ. при режим на призоваване.

Прави възражение за прекомерност на адвокатският хонорар на ищеца на основание чл.78,ал.5 от ГПК.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Допуснати са и приети по делото САТЕ и СМЕ, чиито заключения не са оспорени от страните и възприети от съда като обективни и компетентно изготвени.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази се с доводите на страните в процеса, приема за установено от фактическа страна следното:

В исковата молба ищеца ИЛ. ИВ. БР. твърди, че на 30.12.2020г. около 19:30 часа в с.Т., обл.В., по ул."Г.Д." е управлявал лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС.

По същото време по ул."К.М." се движил лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР, управляван от СТ. ПЛ. СТ.. На кръстовището образувано между горепосочените улици, водачът на лек автомобил „Пежо 307“ не спазил правилата за движение по пътищата, като отнел предимството на правомерно движещият се лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“, в резултат на което е настъпил сблъсък между двата автомобила.

За настъпилото ПТП били уведомени органите на МВР, като на място пристигнали екипи на РУ-Б.С. и Спешна медицинска помощ. Органите на МВР съставили КП № 948p2492/10.02.2021г. Вследствие на ПТП-то ищеца получил следните травматични увреждания: средна телесна повреда представляваща черепно-мозъчна травма изразяваща се в травма на главата и сътресение на мозъка с непълно изпадане в безсъзнателно състояние-разстройство на здравето, временно опасно за живота, причинило физически болки и страдания за период по-дълъг от 30 дни, навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб - разстройство на здравето, временно опасно за живота, причинило физически болки, страдания и ограничение на движението за период по-дълъг от 30 дни.

В исковата молба ищеца твърди, че след ПТП-то е откаран в „МБАЛ-Б.С.“ гр.Б.С., където бил хоспитализиран за периода от 31.12.2020г. до 04.01.2021г. и са му били извършени редица прегледи и изследвания, както и рентгенография на черепа. Вследствие на тях били установени горепосочените увреждания, като му е приложено медикаментозно лечение. На 04.01.2021г. ищеца бил изписан от лечебното заведение, като продължил да приема медикаменти, да спазва диетичен режим и да избягва всякаква физическа и психическа активност по препоръка на лекарите.

Въпреки това, ищеца месеци наред не изпитвал подобрение в здравословното си състояние, не отшумявали остри болки в главата, чувствал постоянна замаяност, световъртеж и дезориентация. Изпитвал страх да пътува с автомобил. Продължава да приема обезболяващи медикаменти.

Според ищеца всички тези болки и страдания, неудобства и затруднения, които продължава да търпи, се явяват неимуществени вреди, които са в пряко-причинна връзка с настъпилото ПТП на 30.12.2020г., които следва да бъдат репарирани.

Поради това, че към датата на настъпилото ПТП по отношение на лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР, е била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена със ЗД „БУЛ ИНС“ АД-С., полица № ВГ/02/120001540053 от дата 15.06.2020г. със срок на наливност до 14.06.2021г., то ответното дружество се явява пасивно легитимирано да отговаря по исковата претенция.

Ищеца ИЛ. ИВ. БР. сезирал ответното дружество с искане от 21.04.2021г. за изплащане на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди/л.9 от делото/, но с писмо изх.№ НЩ 2892/23.04.2021г. същото отговорило, че не са ангажирани безспорни доказателства относно виновността на застрахования в ЗД „БУЛ ИНС“ АД водач за настъпилото ПТП, което било абсолютна предпоставка за изплащане на обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“./л.11 от делото/.

Предвид гореизложеното за ищеца се породил правен интерес от търсената съдебна защита, обективизирана в петитумната част на исковата молба.

С исковата молба ищеца е представил препис от КП за ПТП от 10.02.2021г., Епикриза ИЗ № 3755/31.12.2020г. изд.от „МБАЛ-Б.С.“ гр.Б.С., Справка от информационен център на „Гаранционен фонд“, Искане от 21.04.2021г. от ищеца до ответника за заплащане на неимуществени вреди, писмо от ответника до ищеца с изх.№ НЩ 2892/23.04.2021г. и у-ние за банковата сметка на ищеца.

Ищеца е представил в хода на процеса, справки от Община Б.С. с изх. № 9400-603-1/24.03.2022г. и от Агенция „Пътна инфраструктура“-Областно пътно управление-гр. В. с изх. № 11-0011/10.03.2022г., които са приети по делото. От същите е видно, че ул.“Г.Д.“ попадаща в урбанизираната територия на с.Т. е част от републикански път III-133(Б.С.-Т.-Алтимир), а ул.“Г.Д.“, ул.“Р.Д.“ и ул.“К.М.“ са улици от второстепенна улична мрежа на населеното място. Между Община Б.С. и АПИ няма сключен договор за поддръжка на участъка от републикански път III-133 попадащ в урбанизираната територия на с.Т..

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК ответника ЗД „БУЛ ИНС“ АД-С., чрез пълномощника си адв.М. Г. от САК депозирал писмен отговор, с който оспорил иска по основание и размер по изложените в него съображения. Оспорил механизма на настъпване на ПТП, поради липса на доказателства кой от участниците в ПТП-то е действал неправомерно.

Видно от приложеният по делото КП за ПТП, изключителна вина за настъпилото ПТП има ищеца, който нарушил правилата за движение по пътищата. Същият с поведението си е създал предпоставки и условия за неговото настъпване, в резултат на което са настъпили вредите. Навежда твърдения в писмения отговор, че ищеца е пътувал без обезопасителен колан, както и управлявал МПС-то със завишена скорост, поради което е поставил сам себе си и другите участници в движението в опасност.

Оспорва твърденията от ищеца травми да са в причинно-следствена връзка от ПТП-то, тъй като няма данни след него да е изпаднал в безсъзнателно състояние.

Оспорва предявеният иск по размер, като твърди, че е силно завишен и не отговаря на

трайно установената практика на съдилищата за подобен род вреди и на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД.

Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли изцяло исковата претенция на ищеца, като неоснователна и недоказана, респ. евентуално да намали размера на претендираното обезщетение, предвид възраженията му за принос и прекомерност на исковата претенция.

Желае да се присъдят на ответника направените по делото разноски.

В с.з. представител на ответника не се явява, но депозира писмено становище, с което поддържа писменият отговор, като оспорва изцяло иска на ищеца.

По делото е представен КП за ПТП с пострадали лица № 948p2492/10.02.2021г. настъпило на 30.12.2020г. около 19:30 часа в с.Т., обл.В. по ул.”Г.Д.” на кръстовището с ул.”К.М.” в посока на движение от гр.Б.С., в който е оторазено, че участник № 1 е лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС, а участник № 2 е лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР. Причина за настъпилото ПТП е отнемане на предимство на неурегулирано с пътни знаци кръстовище от страна на участник № 1, като блъска идващият от дясната му страна участник № 2.

На участник № 1 с водач ИЛ. ИВ. БР. е съствен АУАН № 322823/30.12.2020г. и впоследствие издадено НП № 20-0248-001107/29.01.2021г. от ОД на МВР-В., в които е отразено, че управляващият ИЛ. ИВ. БР., лек автомобил, марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС, собственост на Валентина Радоева Атанасова от с.Т., като на неурегулирано кръстовище с пътни знаци, отнема предимството на идващият от ул.”К.М.” и намиращ се от дясната му страна, завиващ на ляво лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР, управляван от СТ. ПЛ. СТ. от с.Т., вследствие на което се блъска в него и предизвиква ПТП с материални щети. Водача е изпробван за алкохол с техническо средство-дрегер, която проба е отрицателна.

На ИЛ. ИВ. БР. е наложена глоба на основание чл.179,ал.2 вр.чл.179,ал.1,т.5, предл.4 от ЗДвП и по чл.185 от ЗДвП за извършени нарушения по чл.48 от ЗДвП/не пропуска ППС, намиращи се или приближаващи от дясната му страна на кръстовище на равнозначни пътища/ в размер на 200,00 лв. и по чл.190,ал.3 от ЗДвП/водач, който управлява МПС с наложено наказание глоба с НП или електронен фиш, незаплатена в срока за доброволно плащане/ в размах на 20,00 лв.

На 27.03.2021г. ищеца е заплатил общата сума от 220,00 лв., видно от приложена разписка платена чрез Изи Пей./л.88 от делото/.

Приложено е копие от фотоалбум на ПТП-то, докладна записка от инсп.Цв.Митов по извършена преписка № 248000-3/2021г. по описа на РУ-Б.С., с предложение на водача ИЛ. ИВ. БР. да бъде наложено предвиденото в ЗДвП административно наказание, писмо изх.№ 248-000-701/29.01.2021г. от РУ-Б.С. до ИЛ. ИВ. БР. във връзка с негово възражение по повод съставен АУАН, с което не е уважено неговото възражение.

В подкрепа защитната теза на ищеца е разпитана свидетелката Валентина Атанасова,

майка на ищеца, на която е разяснено от съда правото на отказ от свидетелстване по чл.166, ал.1, т.2 от ГПК, но същата заяви, че желае да свидетелства.

Атанасова посочи, че за претърпяното от сина ѝ ПТП на 30.12.2020г. научила от други хора в с.Т., живущи в близост до местопроизшествието, който бил откран в болницата в гр.Б.С.. Веднага го посетила в болницата, където му извършили прегледи и той се оплаквал от силно главоболие и болки във врата. Бил хоспитализиран в болничното заведение до 04.01.2021г. Няма счупени кости и по тялото няма наранявания. По лицето имал зачервявания от самият удар, но няма рани. Когато ставал от леглото му се гадело и имал световъртеж, поради което пиел аналгин за главоболието. Оплаквал се от болки във врата, не могъл да го движи свободно, а завъртал цялото тяло. В болницата приемал обезболяващи лекарства и бил на системи.

И. работил в строителството и след ПТП-то не ходил на работа.

За извършеното ПТП, И. ѝ разказал, че се ударил със Стоян, който също е от с.Т. и се познават. Стоян изведнъж бил излязъл от пряката улица и се ударили с колите.

Св.Атанасова заяви, че на И. му е съставен АУАН от полицията за виновно извършеното ПТП. Знае, че му е наложена глоба, защото му дали пари да я заплати.

Атанасова посочи, че след като синът ѝ И. излязъл от болницата, приблизително около един-два месеца са оплаквал от главоболие, болки във врата, чувствал се неразположен и това му пречило да работи. Родителите му се грижили за него. Приемал през този период само болкоуспокояващи лекарства, но не е ходил на физиотерапия.

След изписването му от болницата в гр.Б.С. е бил само един път на контролен преглед. След възстановяването си И. отново започнал работа в строителния бранш.

В подкрепа защитната теза на ответното дружество е разпитан свидетеля СТ. ПЛ. СТ./без родство със страните по делото/, който заявил, че той е другият участник в процесното ПТП. Познава И., тъй като и двамата са от с.Т..

ПТП-то се случило пред „жълтия“ хранителен магазин в с.Т., но наименованието на улицата не я знае. Той се движел в посока от малкото училище към главното шосе, а И. се движел по главното шосе.

С. спрял на кръстовището пред главното шосе, тъй като няма знак „Стоп“, нито други пътни знаци, които да регулират пътя, огледал се и тръгнал. Движейки се вече по главното шосе, изведнъж дошъл срещу него другия автомобил и се блъснали.

Според св.М., ищеца И. се движел с голяма скорост около 70-80 км/ч., тъй като блъснал св.С. странично от към шофьорско място.

С. няма наранявания след сблъсъка, а само бил изплашен. И. също няма наранявания, нито видими белези от удара, като ожулвания, кръв и други наранявания. И. излязъл бързо от колата и отишъл при св.С., който бил с обезопасителен колан, а за И. не знае.

На място на ПТП-то пристигнала полиция, след позвъняване от друг човек. Взели

проби за алкохол и наркотици на двамата участници, но същите били отрицателни. Написали АУАН на И., тъй като установили, че И. е виновен за ПТП-то. На местопроизшествието не е идвала линейка, нито е чул след ПТП-то И. да е лежал в болница.

След инцидента И. се прибрал с колата си, а колата на св.С. била с много щети и в момента е бракувана.

От заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана САТЕ, което се възприе от съда като компетентно и безпристрастно се установи, че процесното ПТП е възникнало в тъмната част на денонощието на 30.12.2020г. около 19:30 часа в с.Т., в зоната на кръстовището между улиците „К.М.“ и „Г.Д.“, което не е регулирано с пътни знаци. Пътното платно е хоризонтално, суха асфалтова настилка, без хоризонтална маркировка.

От материалите по делото е видно, че лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР(участник № 2) се движил по ул.„К.М.“, а лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС(участник № 1) се движил по ул.„Г.Д.“ от центъра на с.Т. в посока гр.Б.С..

Вещото лице в с.з. поясни, че е извършил допълнителен оглед на местопроизшествието със служител от РУ-Б.С., при който измерил дължината на спирачната следа на лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС, която била 36,90 метра. Въз основа на това изчислил скоростта на лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС в началото на спирачната следа и тя е 81.042 км/час.

От материалите по делото от огледа след ПТП-то не са фиксирани следи за странично плъзгане на гумите на лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР по асфалта. Следователно скоростта на движение на лек автомобил „Пежо 307“ по траекторията на завоя е била близка, но по-малка от критичната, т.е. непосредствено преди настъпване на ПТП-то тя е била 19-21 км/час.

В заключението си експерта е посочил следният механизъм на настъпване на процесното ПТП: Водачът на лек автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“ е управлявал МПС-то в населено място в тъмната част на денонощието със занижено внимание към изменение на пътната обстановка и с превишена скорост от 81,042 км/час при допустима от закона 40 км/час. Същият забелязъл навлизания в кръстовището отдясно лек автомобил „Пежо 307“ и задействал спирачките на автомобила. Но, поради несъобразената скорост на движение, лек автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“ е навлязъл в опасната зона спиране. Траекторията на движение на двата леки автомобили се пресичат в зоната на кръстовището и последвал удар на предна лява част на лек автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“ в лявата страна на лек автомобил „Пежо 307“, който удар е бил неизбежен от техническа гледна точка.

Експерта посочи, че от снимковият материал по делото е видно, че вследствие на удара са се задействали предните въздушни възглавници в лекия автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“.

От заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана СМЕ, което не се оспори от страните по делото и се възприе от съда като компетентно и безпристрастно се установи, че от приложената по делото медицинска документация не са описани видими травматични увреждания при престоя на ИЛ. ИВ. БР. в здравното заведение. Отразено е, че имал

субективни оплаквания от болка в окосмената част на главата, главоболие, световъртеж и гадене, което дало основна причина да бъде приет в болница за наблюдение. В конкретния случай видимо от снимковия материал приложен по делото има данни за поставен обезопасителен колан, както и отворени аербеси на мястото на водача и на място на пътника, които са допринесли превантивно за избягване на тези увреждания.

Не са налице толкова тежки наранявания в конкретния случай.

Налице е причинно-следствена връзка между установения механизъм на ПТП-то и причинените увреждания на ИЛ. ИВ. БР..

Лечението на ищеца в болничното заведение е било медикаментозно и за този вид травма и диагноза е било адекватно и с продължителност 3-4 дни.

В заключението си експерта посочил, че извършил личен преглед на ищеца на 08.02.2022г., който бил с правилно телосложение, добре развити костна и мускулна системи, среден на ръст, средна охраненост, ориентиран бил за време, място и собствена личност и отговарял адекватно на зададените въпроси. Съобщил за няколко инцидента придружени с мозъчно сътресение. Твърдял, че бил с обезопасителен колан по време на ПТП-то и си ударил главата в ляво челно теменно в гредатата на автомобила. Имал с него пасажер в колата на предна дясна седалка.

При извършения оглед на главата, тялото и крайниците на ищеца от вещото лице, не се установили видими травматични увреждания.

От така изложената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.432,ал.1 от КЗ увреденото лице може да предяви пряк иск срещу застрахователя на МПС-то, чийто водач е причинител на вредата, като с договора за застраховка „Гражданска отговорност“ застрахователят се задължава да покрие отговорността на виновния водач за причинени от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. За да се ангажира отговорността на застрахователя по този ред е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между собственика на МПС-то, чийто водач е пряк причинител на вредата и застрахователя. Същевременно съгласно чл.429, ал.1 от КЗ застрахователят по договора за застраховка „Гражданска отговорност“ се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, при спазване на изискванията на чл. 380. Според чл. 498, ал. 3 от КЗ във вр. с чл. 496 от КЗ във вр. с чл. 380 от КЗ допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на „Гражданска отговорност“ на виновния водач на МПС, е изтичането на тримесечен рекламационен срок от сезирането на застрахователя по реда на чл. 380 КЗ за доброволно уреждане на отношенията между пострадалия и застрахователя по повод заплащане на

застрахователно обезщетение. Този срок е изтекъл, проведена е процедура за доброволно уреждане на отношенията между застрахователя и пострадалите лица, но тя е била неуспешна.

Предвид горното, за успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя, в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно сключен договор за застраховка "Гражданска отговорност" между увредилото го лице и ответника; настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние, от страна на застрахования; причинна връзка между деянието и вредоносния резултат; както и вида и размера на претърпените вреди и всички обстоятелства от значение за определяне размера на обезщетението съгласно чл.52 ЗЗД.

Ответното застрахователно дружество носи тежестта да докаже твърдяното съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалият, а именно, че последният е проявил поведение, което е пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди.

В настоящия случай безспорно е установено обстоятелството, че е налице валидно сключен договор за застраховка "Гражданска отговорност" между ЗД "БУЛ ИНС" АД-С. и собственика на лек автомобил марка „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР, с полица № ВГ/02/120001540053, със срок на застраховката от 15.06.2020г. до 14.06.2021г. Ето защо съдът счита, че в конкретният случай по предявения иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ застрахователят ЗД "БУЛ ИНС" АД-С. е пасивно, материално правно легитимиран да отговаря по предявения иск.

В случая застрахователят е сезиран от ищеца, чрез пълномощника му адв.Й.Д. от САК по реда на чл.380 КЗ на 21.04.2021г. с искане за изплащане на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, но ответното дружество с писмо изх.№ НЩ 2892/23.04.2021г. отговорило, че не са ангажирани безспорни доказателства относно виновността на застрахования в ЗД „БУЛ ИНС“ АД водач за настъпилото ПТП, което било абсолютна предпоставка за изплащане на обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност. В писменият отговор ответното дружество също не навежда твърдения, че е изплатило застрахователно обезщетение на ищеца в какъвто и да било размер.

Съгласно разпоредбата на чл.45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като във всички случаи на неправомерното увреждане вината се предполага до доказване на противното. Самият институт на неправомерното увреждане е сложен фактически състав, елементи на който са деяние /действие или бездействие/, вредата, противоправността на деянието, причинната връзка и вината съединени от посочената правна норма. В настоящият случай от събраните по делото писмени и гласни доказателства не се установяват всички задължителни елементи от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД.

От приложеният по делото КП за ПТП с пострадали лица № 948р2492/10.02.2021г. е налице настъпило застрахователно събитие на 30.12.2020г., изразяващо се в реализиране на процесното ПТП, като причина за него е отнемане на предимство на неурегулирано с пътни знаци кръстовище от страна на участник № 1(лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. №

ВР ***** СС управляван от ищеца И.Б.), който блъска идващият от дясната му страна участник № 2 (лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР, управляван от СТ. ПЛ. СТ.).

Водачът на лек автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“ (ищеца И.Б.) не е съобразил скоростта на движение, като навлязъл в опасната зона спиране, отнемайки предимството на л.а. „Пежо 307“ и по този начин реализирал процесното ПТП.

Установи се, че ищеца И.Б. като водач на лек автомобил марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС и участник в ПТП-то, получил телесни увреждания изразяващи се в субективни оплаквания от болка в окосмената част на главата, главоболие, световъртеж и гадене, поради което бил приет в болница, видно от приложената по делото Епикриза ИЗ № 3755/31.12.2020г. изд.от „МБАЛ-Б.С.“ гр.Б.С..

От заключението на експерта по приетата СМЕ се установи, че в конкретният случай не са налице толкова тежки наранявания на ищеца, каквито са описани в исковата молба.

Налице е причинно-следствена връзка между установения механизъм на ПТП-то и причинените увреждания на ИЛ. ИВ. БР..

Механизмът на пътнотранспортното произшествие е установен от приетия констативен протокол, ползващ се с обвързваща съда доказателствена сила относно удостоверените от органите на МВР действия и изявления, както и от приетите по делото автотехническа и медицинска експертизи, които съдът изцяло кредитира като обективно и компетентно изготвени и неоспорени от страните. По отношение механизма на ПТП следва да се посочи, че по въпроса дали протоколът за ПТП като официален свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този протокол, е формирана съдебна практика, материализирана в решение № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. на ВКС, I ТО, решение № 85/28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г. на ВКС, II ТО, решение № 73/22.06.2012 г. по т. д. № 423/2011 г. на ВКС, I ТО, решение № 98/25.06.2012 г. по т. д. № 750/2011 г. на ВКС, II ТО и решение № 15/25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г. на ВКС, I ТО. Даденото правно разрешение на въпроса е, че протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП.

Установява се настъпването на вреди за ищеца, както и причинно-следствената връзка между виновното поведение на водача, в случая на ищеца и вредоносния резултат. В настоящия случай няма постановена и влязла в сила присъда, с която виновния за процесното ПТП водач на лек атомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР да е осъден и от която съгласно чл.300 ГПК настоящия съд е обвързан относно извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, т.е. за всички елементи от фактическия състава на деликтната отговорност. Затова тези елементи трябва да се доказани в настоящото производство, като това не е оосторено от ищеца.

Установи се от приложените по делото КП за ПТП с пострадали лица №

948p2492/10.02.2021г. , АУАН № 322823/30.12.2020г. и впоследствие издадено НП № 20-0248-001107/29.01.2021г. от ОД на МВР-В., че вина за настъпилото процесно ПТП има водача управлявал лек автомобил, марка „БМВ Х5 3.0 Д“ с рег. № ВР ***** СС, а именно ищеца ИЛ. ИВ. БР., който на неурегулирано кръстовище с пътни знаци, отнел предимството на идващият и намиращ се от дясната му страна, завиващ на ляво лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР, управляван от СТ. ПЛ. СТ. от с.Т..

Неоснователно е възражението на процесуалният представител на ищеца в с.з. и в писмената му защита, че в случая не намира приложение разпоредбата на чл.48 от ЗДвП, тъй като ул.“Г.Д.“ по която се движил ищеца е част от републикански път III-133(Б.С.-Т.-Алтимир), а ул.“К.М.“ по която се движил лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР е улица от второстепенна улична мрежа на населеното място и не се равностойни.

Регулирането на движението по пътищата въобще, а в частност и в процесното кръстовище, се извършва по указания в ЗДвП начини и е фактически въпрос в контекста на настоящия правен спор. Казано по друг начин, наличието или отсъствието на регулиране на едно кръстовище е факт от обективната действителност. С този факт следва да се съобразяват, както водачите на пътни превозни средства, така и правоприлагащите органи. Или, казано по още един начин, всяко кръстовище е регулирано така, както е регулирано. Недопустимо е водачите или правоприлагащите органи, преценявайки конкретна пътна ситуация, да разсъждават какви още знаци е трябвало да бъдат поставени в кръстовището или да добиват някакво знание за това кой път е главен, изхождайки от каквото и да било друго, освен от конкретния начин, по който фактически е регулирано едно кръстовище. На процесното кръстовище няма поставен знак „Път с предимство“ или знак „Стоп“.

Неоснователно е твърдението на ищеца И.Б., че той се движел по път с предимство, при положение, че и за двамата участници в ПТП кръстовището е било нерегулирано и е важала разпоредбата на чл.48 от ЗДвП, регламентираща така нареченото „правило на дясностоящия“ – „на кръстовище на равностойни пътища водачът на пътно превозно средство е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се намират или приближават от дясната му страна“. Предимство е имал да премине пръв през кръстовището лекият автомобил „Пежо 307“, който се е явявал дясностоящ за лекия автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“. При това положение за ищеца Б. управляващ този автомобил, е важало правилото на чл.47 от ЗДвП – „Водач на пътно превозно средство, приближаващо се към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство“. Тоест при приближаването си към кръстовището водачът на лекият автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“, след като е видял приближаващия към кръстовището лек автомобил „Пежо 307“, е трябвало да намали и да осигури безпрепятственото преминаване на последния през кръстовището. Вместо това, ищеца Б. е продължил и отнел предимството на идващият и намиращ се от дясната му страна, завиващ на ляво лек автомобил „Пежо 307“.

Видно от заключението на САТЕ, скоростта на автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“ непосредствено преди произшествието е била от порядъка на 81,042 км/час при допустима

от закона 40 км/час. Същият забелязъл навлизащия в кръстовището отдясно лек автомобил „Пежо 307“ и задействал спирачките на автомобила, но поради несъобразената скорост на движение, лек автомобил „БМВ Х5 3.0 Д“ е навлязъл в опасната зона спиране и същият не е могъл да предотврати удара. В същото време водачът на „Пежо 307“ не е бил длъжен да очаква неправомерно поведение на друг участник в движението – не е бил длъжен да предвиди, че от лявата му страна, от където е можел да се появи участник в движението, длъжен да го пропусне да мине, ще се появи автомобил, движещ се със скорост, която няма да му позволи да спре.

Вина за настъпилото ПТП има единствено ищеца И.Б., на който са причинени цитираните от вещото лице по СМЕ телесни увреждания. Това от своя страна води до извода, че не е налице съставомерно поведение от страна на водача на застрахования в ответното дружество лек автомобил „Пежо 307“ с рег.№ ВР ***** ВР. Същият е бил с предимство по силата на чл.48 от ЗДвП, поради което няма вина за настъпилото ПТП, а виновният водач е причинил телесни увреждания на себе си, видно от медицинската документация и от показанията на свидетелката Атанасова.

За пълнота настоящият съдебен състав посочва, че след съставянето на АУАН № 322823/30.12.2020г. и издаване на НП № 20-0248-001107/29.01.2021г. от ОД на МВР-В. на ищеца, същият не го е обжалвал по предвиденият в закона ред пред съответния Районен съд, а е заплатил наложената му глоба от 220,00 лв., видно от приложената разписка от Изи Пей от 27.03.2021г./л.88 от делото/ и от показанията на св.Атанасова.

Нещо повече, в посоченият контекст е налице извънсъдебно признание от страна на ищеца, който е приел, че по съставеният АУАН и НП следва да заплати наложената глоба, с което е приел своята вина за настъпилото ПТП.

Предвид гореизложеното следва да се отхвърли исковата претенция на ищеца ИЛ. ИВ. БР. предявена против ответника ЗД „БУЛ ИНС“ АД гр.С. за заплащане на исковата сума от 25000,00 лв. (Двадесет и пет хиляди лева) представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от ищеца ИЛ. ИВ. БР. неимуществени вреди, вследствие на ПТП реализирано на 30.12.2020г., като неоснователен и недоказан.

При отхвърляне на главният иск по чл.432 от КЗ, следва да се отхвърли и акцесорната претенция на ищеца за законната лихва върху главницата, считано от 23.04.2021г.(датата на постановеният отказ от ответното дружество) до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски.

ПО РАЗНОСКИТЕ :

По отношение на дължимите такси:

С определение № 250/27.09.2021г. ищеца на основание чл.83,ал.2 от ГПК е освободен от заплащане на държавна такса и разноски по делото.

Разпоредбата урежда освобождаването от предварително заплащане на държавната такса и разноските, дължими от ищеца в хода на съдебното производство вкл. за възнаграждения за вещи лица, за явяване на свидетели и други. Дължимите в тези случаи

разноски за заплащат от сумите, предвидени в бюджета на съда - чл.83, ал.3 от ГПК

Ищецът е освободен от такси и разноски по чл.83, ал.2 от ГПК.

В съответствие с чл.83 ал.2 и ал.3 и чл. 78 ал.6 от ГПК, разноските остават за държавна такса и за вещи лица остават в тежест на бюджета на съда и не следва да се възлагат на страни по делото.

По отношение на направените от страните разноски:

Ищецът е бил представляван безплатно от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Предвид изхода на делото с отхвърляне на иска, на процесуалният му представител не следва да се заплаща адвокатско възнаграждение от страна на ответника.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на ответника се дължат разноски при отхвърляне на иска. Обстоятелството, че на основание чл. 83, ал. 2 ГПК ищеца е освободен от такси и разноски в случая е неотносимо, защото посочената разпоредба урежда освобождаването от предварително заплащане на разноските, дължими от ищите в хода на съдебното производство - възнагражденията за вещи лица, за явяване на свидетели и други. Дължимите в тези случаи разноски се заплащат от сумите, предвидени в бюджета на съда - чл. 83, ал. 3 ГПК. От друга страна, нормата на чл. 78 ГПК урежда отговорността за разноски между страните по делото и въвежда като критерий за разпределението им съразмерността на направените разноски по производството с уважената, респ. - отхвърлената част от исквете. Изрично е предвидена отговорност за разноски на осъдената страна спрямо бюджета, ако делото е решено в полза на лице, освободено от разноски по производството - чл. 78, ал. 6 ГПК. Съпоставянето между регламентацията на освобождаването от заплащане на разноски по чл. 83 ГПК и на отговорността за разноски по чл. 78 ГПК налага извод, че законодателят не е изключил лицето, освободено от внасяне на разноските по производството, от отговорност за заплащане на разноските, направени от другата страна, независимо от наличието на предпоставките по чл. 83, ал. 2 ГПК, при отхвърляне на иска, ищеца може да бъде осъден за разноски, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Ответникът е представил с допълнителна молба вх.№ 3075/09.12.2021г./л.90 от делото/ договор за правна защита и съдействие, съгласно който е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 1560 лв. с ДДС, като в договора е записано, че същото е заплатено изцяло в брой.

В писмено становище вх.№ 1707/12.04.2022г./л.195 от делото/ ответника е обективирал списък с разноските по чл.80 от ГПК, като освен адвокатски хонорар от 1560,00 лв. е поискал и присъждане на 230,00 лв. депозити за вещи лица и доказателства/200,00 лв. за СМЕ и САТЕ и 30,00 лв. за свидетел/.

Ответника доказва, че е сторил претендираните разноски, съгласно изискването на т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 от 06.11.2013 на ОСГТК на ВКС. Процесуалният представител на ищеца в последното съдебно заседание проведено на 13.04.2022г. в ход на устните състезания направил възражение за прекомерност на претендираното адвокатското възнаграждение на пълномощника на ответника, като е поискал същото да бъде редуцирано,

ако не е съобразено с минималното такова по Наредба № 1/2004г. за МРАВ.

В случая минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение съобразно материалния интерес на исковото производство, определен по правилото на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на 1280,00 лева + 20% ДДС (256,00 лв.) = 1536,00 лв.

Настоящото производство е протекло в три поредни съдебни заседания, като съгласно чл.7, ал.9 от цитираната Наредба, при защита по дело с повече от две съдебни заседания, за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100,00 лв. Делото разкрива фактическа и правна сложност, като са събирани писмени и гласни доказателства, изготвяне на СМЕ и САТЕ, процесуалният представител на ответника е изготвил писмен отговор и за всяко съдебно заседание е депозирал писмено становище, въпреки неявяването му лично в съдебно заседание, но е участвал активно в процеса. Предвид на това настоящият съдебен състав не намира, че следва претендираният размер на възнаграждението да бъде намален до минимума, предвид процесуалната активност на упълномощения защитник.

Поради горното ищеца следва да бъде осъден да заплати на ответника общата сума от 1790,00 лв., представляваща сторените в настоящето първоинстанционно производство разноски.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от ИЛ. ИВ. БР. с ЕГН ***** от с.Т., обл.В., ул."Г.Д. № 20, чрез пълномощника адв. Й.Д. от гр.САК, със съдебен адрес за призовки и съобщения гр.С., бул."К.А.Д.К. № 5, вх.в, ап.25 **против** зд „БУЛ ИНС“ АД ЕИК/БУЛСТАТ 831830482 със седалище и адрес на управление гр.С., ул."Д.Б." № 87, иск с правно основание чл. 432 от КЗ, вр. чл.496 от КЗ и чл.380 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД, чл.52 от ЗЗД и чл.86 ЗЗД, за осъждане на ответника да му заплати исковата сума от **25 000,00 лв.** (Двадесет и пет хиляди лева) представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от ищеца ИЛ. ИВ. БР. **неимуществени вреди**, вследствие на ПТП реализирано на 30.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.04.2021г.(датата на постановеният отказ от ответното дружество) до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК, ищеца ИЛ. ИВ. БР. с ЕГН ***** от с.Т., обл.В., ул."Г.Д. № 20, чрез пълномощника адв. Й.Д. от гр.САК, със съдебен адрес за призовки и съобщения гр.С., бул."К.А.Д.К. № 5, вх.в, ап.25 **ДА ЗАПЛАТИ** на ответника зд „БУЛ ИНС“ АД ЕИК/БУЛСТАТ 831830482 със седалище и адрес на управление гр.С., ул."Д.Б." № 87, направените по делото разноски пред настоящата съдебна инстанция в общ размер от **1790,00 лв.**/Хиляда седемстотин и деветдесет лева/.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред Врачански окръжен съд от уведомяване на страните по делото, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Б.С.: _____